

Свята Истина

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отеца, освен чрез Мене

- 👉 **ОДИСЕЯ НА ВЯРАТА**
- 👉 **СВЯТИЯТ ДУХ**
- 👉 **ЕДИНСТВО В СЕМЕЙСТВОТО**

Свята Истина

Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мене

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПОЛЗВА ЧАСТ ОТ СТАТИИТЕ И ФОТОГРАФСКИЯ МАТЕРИАЛ НА ИНКА "NACHFOLGE" С РАЗРЕШЕНИЕ НА ФОНДАЦИЯ СВ. БОЖИЯ ЦЪРКВА - ГЕРМАНИЯ.

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПРИТЕЖАВА СВОБОДАТА ДА РАТУВА НА ХРИСТИЯНСКАТА ИДЕЯ БЕЗ ОГЛЕД НА ОПРЕДЕЛЕНА ДЕНОМИНАЦИЯ.

СПИСАНИЕ "СВЯТА ИСТИНА" ПУБЛИКУВА САМО ПРЕВОДНИ МАТЕРИАЛИ.

www.wkg.gci.org

Stiftung WKG
Postfach 1129, 53001 Bonn

Съдържание

Юли / Август / Септември 2014г., ISSN 1312-0409
Списанието се разпространява бесплатно

Одисея на вярата	3
Какво означава живот в пълнота?	4
Настойничеството	5
Защо Бог допуска хората да страдат?	9
Божественият характер на Светият Дух	12
Защо единството в семейството се постига толкова трудно?	16
Даровете на Духа	20
3 причини относно даването	21

Псалом 125

Ония, които уповават на Господа,
Са като хълма Сион,
които не може да се поклати,
А до века остава.

Както хълмовете окръжават Ерусалим,
Така Господ окръжава любите си от сега и до века.

Зашто нечестието няма да налага скриването си върху участта на праведните, да не би праведните да простират ръце към беззаконието.

Стори добро, Господи,
на добрыте и на праведните по сърце.

А ония, които се отклоняват в кривите си пътища,
тях ще отведе Господ заедно с ония,
които вършат беззаконие.

Мир на Израил

Одисея на Вярата

Йозеф Ткач

Християнският живот не преминава през прав път. По този път има много камъни, в които се спъваме, множество изненади, но и редица победи, чрез които израстваме. Понякога тази вечна одисея представлява една разходка във вечна радост със Спасителят ни, а друг път прилича на влакче на ужасите.

Библейското ни учение и християнските ни размисления ни помагат да преодолеем неочекваните завои в това невероятно пътешествие.

Едно ново начало за всеки отделен човек

Исус ни поучава, че всеки човек трябва да премине през един нов старт. В Йоан 3:3 Той каза на Никодим: „...ако някой не се роди отново, не може да види Божието царство.“ Идеята за възкресение в края на епохата едва ли е изненадала Никодим - тази мисъл беше вече вплетена в юдейската култура.

Но Исус говори за едно ново раждане с изненадващо значение - раждане, което дава на човек възможността да започне отначало, да влезе още през тази епоха „в Божието царство“. Той упреква фарисеите: „Истина ви казвам, че бирниците и блудниците ви изпредварват в Божието царство.“ (Матей 21:31). Хората могат да влязат още сега в Божието царство, приемайки добрата вест, че Бог дава благословенията Си по благодат, а не като награда за спазването на закона. А за да се влезе, е необходимо ново начало на живота.

Никодим забеляза, че Исус нямаше предвид буквния смисъл на думите. Той попита в отговор: „Как може стар човек да се роди отново? Може ли втори път да влезе в утробата на майка си и да се роди?“ Исус повтори още веднъж: „Истина, истина ти казвам, ако не се роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство. Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух.“

За телесния живот човек трябва да се родителом. За духовен живот му е необходимо духовно раждане. Никодим - и изобщо цялата юдейска култура - беше фокусиран повече върху телесните неща. За него бяха важни законите за измиване, за места, времена, правила и постановления. Той знаеше, че Бог е дух, но очакваше физическо

жие царство, подобно на царствата от света, с определена територия, селско стопанство и закони, чийто спазване се следи.

Поради това Исус критикува неразбирането на Никодим (стих 7 и 10). Фарисеите както и самаряните (Йоан 4:21-24) обръщаха прекалено голямо внимание на физическите, външните аспекти на Божието служение. Исус поучава, че Божието царство се състои от много повече от колкото от богата реколта от полето, жертвуване на животни и спазването на устави и ритуали. За Бог е важен духа на човека, ходенето му в Духа, а това ходене предпоставя новораждението.

Духа е невидим като вяръра, но действието му е видимо (стих 8). Духа променя човека; а промяната, колкото и да е понякога бавна е знак, че Духа действа в нас. Всички ние се нуждаем от този тип ново начало в живота си. Както Йоан 3 ни обяснява, за това е необходимо да вярваме в Исус и да му се доверим, че ни е подарил вечен живот. Ако поставим вярата си в Него, то ние сме „родени от Духа“ - започнали сме нов живот.

Да вярваме в Сина

Смъртта на Исус изкупи греховете на всички хора на земята (1. Йоан 2:2), но само на онзи, който вярва, може да му се отреди такъв живот, характерен за идната епоха. Поради това Исус слезе на земята: „Заштото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:16). Исус не иска да ни съди (стих 17). Ако вярваме в Христос, ще бъдем спасени; ако не, ще изгубим на съда, защото греховете ни ще ни проклинат, тъй като ние не сме приели единственото спасение, което Бог ни е предложил (стих 18). Примирителната жертва е вече принесена. Но онзи, който отхвърли предимствата, те няма да му бъдат наложени.

Новият живот в Христос е едно прекрасно, макар понякога и тревожно пътешествие; одисея на вярата с много възвищения и падения, винаги подкрепяни от пълната увереност, че Исус винаги ще ни помогне да се справим с връхлитящите ни бури. □

Какво означава ЖИВОТ В ПЪЛНОТА?

Гари Мур

В Евангелието от Йоан Иисус каза: „*Аз гойдох, за да имат живот и да го имат изобилно*“ (Йоан 10:10). Той ясно заяви, че е дошъл, за да могат онези хора, които Го приемат да водят живот в пълнота.

И така, ние трябва да поставим въпроса: „**Какво означава живот в пълнота?**“ Едва, когато имаме представа как изглежда, ще можем да преценим дали обещанието на Иисус Христос действително е вярно. Ако погледнем на въпроса единствено от страната на живота, който понастоящем водим тук, то отговорът е много лесен. И той ще бъде един и същ без значение от съответното местоживеене или културен облик. Ще се назове добро здраве, здраво семейство, добри приятелства, достатъчни приходи, интересна и успешна работа, признание от другите, право на глас, разнообразие, здравословна храна, достатъчно спокойствие, развлечения и пр.

Но ако сменим гледната си точка и погледнем на живота от друга перспектива, този списък ще е по-различен, или поне ще се прибавят нови аспекти и тежестта ще се постави на различно място. Поглеждайки от гледната точка на Библията, живота се връща към Твореца. И въпреки, че човечеството първоначално отхвърли да живее в тесни отношения с Него, Той продължава да ни оби-

ча и има план, който ще ни отведе обратно към Отца. Този план, който обещава спасение за човечеството, ни се разкрива в историята на отношението на Бога към нас човеците, които можем да открием в Библията. Делото на Сина Му Иисус Христос проправи пътя ни обратно към Него. Към това се причислява и обещанието, което поставя всичко останало в сянка, а именно за вечен живот, който ще водим с Него в тясно взаимоотношение като между Баща и дете.

Нека погледнем на живота от гледната точка на християнството, тук нещата изглеждат по друг начин. Приоритетите, които предопределят живота ни, са повлияни значително от това и определението, което ние даваме за живот в пълнота е доста по-различно. Това не означава, че не продължаваме да се стремим към изброяните до тук цели; но ние осъзнаваме тези приоритети и дела, които имат предимство.

На първо място, например, ще поставим помиреното отношение с Бога, както и надеждата за вечен живот, чистата съвест, ясното съзнание за целта, вземане участие при поставянето на целта от Бога, както и отразяването на Божието естество в несъвършенството на този свят, „заразяването“ на околните с Божията любов. Ако прибавим тези цели към предходния списък ще забележим, че духовния аспект за

живот в пълнота надделява над желанието за съвършено физическо и материално благосъстояние.

В Марка 8:35-36 Иисус казва: „*Защомо, който иска да спаси живота си, ще го загуби, а който загуби живота си заради Мен и заради благовестието, ще го спаси. Понеже какво се ползва човек, като спечели целия свят, а изгуби живота си?*“ Т.е. ние можем да постигнем всичко от първия списък и въпреки всичко да изгубим вечния живот - тъкъв живот ще е проширен. Ако обаче можете да постигнете за себе си нещата от вторият списък, животът Ви ще бъде увенчан с успех, дори да не бъдете благословени с всички блага от първия списък.

Ние знаем от Старият завет, че Бог имаше много тесни взаимоотношения с племената на Израел. Той ги затвърди чрез завет, който сключи с тях на планината Синай и в него се съдържаха задълженията за спазване на заповедите му, както и тези за благословения в случаите на покорство съответно при непокорство (виж. Второз. 28, Левит 26). Обещаните благословения, които щяха да последват при спазване на завета, бяха по-скоро от физическо и материално естество - здрав добитък, победа над враговете на страната, дълг при необходимост и пр.

Иисус обаче дойде, за да склучи един нов завет, който щеше да се базира върху помирител-

ната Му жертвва на кръста. Той беше обвързан с обещания, които надхвърляха телесните благословения за „здраве и благосъстояние“, които обещаваше завета сключен на планината Синай. Новият завет имаше „погодби обещания“ (Евреи 8:6), едно от които е подаръкът вечен живот, прощението на греховете, дарът на действащият в

нас Святия Дух, едно тясно взаимоотношение с Отца. Тези обещания ни подготвят за вечните благословения - не само в този живот, а за вечни времена.

Животът в „изобилна пълнота“, който ни предложи Иисус, е по-богат и по-дълбок от един добър живот тук и днес. Разбира се, ние всички желаем да има-

ме добър живот в настоящето си - никой не предпочита обратното! Но погледнато от друга страна ние разбираем, че животът ни може да има смисъл и своя цел единствено чрез духовното богатство. Иисус остава верен на сумите си. Той ни обещава истински живот „в изобилна пълнота“.

НАСТОЙНИЧЕСТВОТО

Михаел Феацел

Думата настойник означава: „Управител на домакинство или имот, който не е негов собственик“, т.е., той е управител от името на собственика. Той надзира собственост, която не му принадлежи.

Библията ни показва много примери на настойничество в Старият и Новият Завет. Там става дума за управляване на материални неща като домакинство, а също и за нематериални неща, като таланти и време (Битие гл. 37, 39 и 41).

В Старият Завет ние откриваме Йосиф като добър пример за настойник на материални неща. Макар и продаден в робство от завистливите си братя, Йосиф остана верен на Господа. Египетският придворен началник на охраната забеляза Йосиф и го прибра да му помага в домакинството. Петефрий видя, че Господ беше с Йосиф, защото работата му благоуспяваше и затова го поставил за настойник над дома си и предаде в ръцете му целият си имот: „Йосиф придоби благоволение пред очите му и му служеше; и той го поставил настоятел на дома си, като предаде в ръката му всичко, което имаше“ (Битие 39:4).

„Но Господ беше с Йосиф и показваше благост към него и му даде благоволение пред очите на тъмничния началник. Тъй че тъмничният началник предаде на Йосифовата ръка всичките затворници, които бяха в крепостната тъмница; и за всичко що се вършеше там, той беше разпоредник. Тъмничният началник не нагледваше нищо от онова, което бе в ръката на Йосиф; защото Господ беше с него и Господ правеше да благоуспява всичко, каквото той вършеше“ (Битие 39:21-23).

Дори след като беше победен от съпругата на Петефрий и хвърлен в затвора Йосиф остана верен на Бога. Неговата вярност му спечели вниманието на управителя на затвора, който накрая го поставил отговорник на затвора.

Години по-късно поради боговдъхновената си способност да тълкува сънища Йосиф бе взет на служба при Фараона. Като разбра, че Бог е с Йо-

сиф и го е надарил с мъдрост и проницателност, Фараонът постави Йосиф да управлява двореца и дори цялата Египетска земя: „Тогава Фараон каза на Иосифа: Понеже Бог ти откри всичко това, няма никой толкова умен и мъдър, колкото си ти. Ти ще бъдеш над дома ми, и всичките ми люде ще слушат твоите думи; само с престола аз ще бъда по-горен от тебе. Фараон още каза на Иосифа: Виж, поставям те над цялата Египетска земя. Тогава Фараон извади пръстена си от ръката си и го тури на Иосифовата ръка, облече го в дрехи от висон и окачи му златно огърлие на шията. После нареди да го возят на втората колесница, и викаха пред него: Коленичете! И така го постави над цялата Египетска земя“ (Битие 41:39-43).

Друг Старозаветен пример за материално настойничество откриваме в живота на цар Давид. Макар че Давид беше управник на целия Израил, той не можеше да надзирава всичко. Той се нуждаеше от сигурни помощници, на които можеше да повери управлението на това голямо царство и богатство: „Тогава Давид събра в Ерусалим всичките Израилеви първенци, първенците на племената, началниците на отредите, които слугуваха на царя по ред, и хилядниците, стотниците и надзирателите на всичките имоти и притежания на царя и на синовете му, както и скопците му, юнаците му и всичките силни и храбри мъже.“ (1. Лет. 28:1)

В Новият Завет откриваме примери за настойничество над нематериалните неща, дори свещените неща на Бога.

Бог лично повери Евангелието - това вечно съкровище - на апостолите и учениците. Това послание на спасение е по-ценено от всичкото злато и сребро, което хората биха могли да купят. Апостолите бяха упълномощени да излязат и да разпространяват богатството на своето знание за Христос.

„Така всеки човек да ни счита за Христови служители и настойници на Божиите тайни. При това, което тук се изисква от настойниците е, всеки да се намери верен“ (1. Кор. 4:1-2)

„Понеже, ако върша това доброволно, имам награда, но ако с принуждение, то само изпълнявам повереното ми настойничество“ (1. Кор. 9:17)

Докато Евангелието се разпространяваше и броят на християните растеше, Бог се нуждаеше от верни настойници, които да надзирават стадото Му. Апостол Павел изброява необходимите характеристики за такива почетни хора отговорни не само да подкрепят, но и да се грижат за Божия народ, те трябваше да опазят чистотата на Евангелското послание, което поучаваха.

„...ако е някой непорочен, на една жена мъж, и има вярващи чада, които не са обвинени в разпуснат живот или непокорство. Защото епископът

трябва да бъде непорочен, като Божий настойник, не своеволен, нито гневлив, нито навикнал на пияни разправии, нито побойник, нито да е лаком за гнусна печалба; а гостолюбив, да обича добро, разбран, праведен, благочестив, самообладан; който да държи вярното слово според както е било научено, за да може и да увещава със здравото учение, и да опровергава ония, които противоречат“. (Тит 1:6-9)

Дори на самите вярващи бяха доверени скъпоценни дарби от Бога - божествени способности да служат на Божия народ. Петър насырчаваше тези християни да използват вярно талантите, които Бог им е дал. той им напомняше, че те не притежават дарбите, а само ги стопанисват, за да водят хората при Бога.

„Според дарбата, която всеки е приел, служете с нея един на друг като добри настойници на много различната Божия благодат“ (1. Петр. 4:10)

И да днес вярващите биват благославяни с духовни съкровища от Господа. Павел споделяше много напътствия и мъдрост относно управлението на тези духовни дарби (1. Кор. 12:14)

КАКВО ОТЛИЧАВА ДОБРИЯТ НАСТАВНИК?

Тъй като Библията ни дава много примери за настойничество, ясно е, че Бог счита това за важна част от нашия живот с Него. Той не иска да бъдат толкова „духовни“, че да пренебрегваме ежедневните си задължения. Исус ни даде за пример две противоположни притчи, за да ни увери колко важно е доброто настойничество за Бога.

Накрая всеки един от нас ще бъде преценен като ВЕРЕН и РАЗУМЕН настойник.

„Господ каза: Кой е, прочее, онзи верен и благоразумен настойник, когото господарят му ще постави над домочадието си, да им дава на време определената храна? Блажен онзи слуга, чийто господар, когато си дойде, го намери, че прави така. Истина ви казвам, че ще го постави над целия си имот“ (Лука 12:42-44)

Този настойник беше наречен разумен, защото беше верен да изпълни желанията на своя господар. Той получи награда след завръщането на господаря си.

или НЕРАЗУМЕН и НЕВЕРЕН настойник.

„И онзи слуга, като е знаел волята на Господаря си, но не е приготвил нито постыпил по волята му, ще бъде много бит. А онзи, който не е знаел и е сторил нещо, което заслужава бой, малко ще бъде бит. И от всеки, комуто много е дадено, много и ще се изисква; и комуто са много поверили, от него повече ще изискват“ (Лука 12:47-48).

Този настойник не беше разумен, защото не се покори на заповедите, които беше получил. Той си докара наказание заради своята невярност. Ви-

ждаме колко сериозно Бог гледа на начина по който управляваме дарбите и отговорностите, които ни е дал.

И все пак Той не очаква от нас да управляваме нещата сами. За разлика от светския управител, Божият настойник има Святият Дух, Който му помага да изпълнява задълженията си. Иисус дори каза, че без Него не можем да извършим нищо. Когато зависим от Божията благодат и сила, ние можем да бъдем добри настойници.

Разбира се, че не би трябвало да бъдем мотивирани от страх от наказание, но по-скоро от радостта да служим на Господа, Когото обичаме. Когато вярно се трудим за това, което ни е доверило, Той ще ни довери повече. И накрая ще управляваме с Него завинаги.

„Господарят му рече: Хубаво, добри и верни слуги! в малкото си бил верен, над многото ще те поставя; влез в радостта на господаря си“ (Матей 25:21).

КАКВО НИ КАЗВА БОЖИЕТО СЛОВО ОТНОСНО ПАРИТЕ

Нашият небесен Отец грижи ли се за парите? Може ли нещо толкова материално да бъде важно за Него?

Можем да сме сигурни че е така, защото Той ни дава много упътвания относно материалните средства в Словото Си. Той се грижи как да спечелим пари, как да ги управляваме и дори как да ги харчим.

Но за да разберем Неговите напътствия, трябва да осъзнаем тази основна истина.

Бог притежава всички пари

„Среброто е Мое, и златото е Мое, казва Господ на Силите.“ (Агей 2:8)

Всяко късче сребро и злато е Господно. Бог не само притежава всичките пари, Той е и Този, който ни дава възможност да ги печелим.

„Но да помниш Господа твоя Бог, защото Той е, Който ти дава сила да придобиваш богатство; за да утвърди завета, за който се е клел на башите ти, както прави днес“ (Второзаконие 8:18).

За нас е важно да помним това и когато даваме и когато получаваме. Тъй като всичкото богатство наистина принадлежи на Бога, ние добровол-

но Mu предлагаме онова, което Той иска от нас и Mu се доверяваме да промисли за нас, когато сме в нужда.

Божият начин да получим пари

Бог е промислил много естествен начин за печелене на пари. Но ние често го пренебрегваме в опитите си да направим нещата по-духовни. Бог не иска да бъдем извън този свят. Той използва нещата на този свят за Своите цели. Той не изиспива дъжд от пари в отговор на молитвите ни Бог иска да работим: „От всеки труд има полза,

А от бъренето с устните само осъдност“ (Притчи 14:23)

„Защото и когато бяхме при вас заръчахме ви това: Ако не иска някой да работи, той нито да яде. Понеже слушаме, какво някои постъпвали безчинно между вас, като не работели нищо, а се месели в чужди работи. На такива заръчваме и ги увещаваме в името на Господа Иисуса Христа да работят тихо и да ядат своя си хляб“ (2. Сол. 3:10-12)

В Библията дори се казва мързеливите да се научат от мравките: „Иди при мравката, о ленивецо, размишлявай за постъпките й и стани мъдър, - която, макар че няма началник,

Надзорител, или управител, приготвя си храната лете, събира яденето си в жетва“ (Пр. 6:6-8).

Ако един земеделец бездейства, резултатите са ясни - няма да има реколта

„Ленивият не иска да оре, поради зимата, затова, когато търси във време на жетва, не ще има нищо“ (Притчи 20:4)

Ако един християнин отказва да се грижи за нуждите на семейството си, това означава, че той се отрича от вярата. „Но ако някой не промишилява за своите, а най-вече за домашните си, той се е отрекъл от вярата, и от безверник е по-лош“ (1. Тим. 5:8)

Разбира се, ако един човек наистина е неспособен да работи, Бог е приготвил свои пътища да снабдяване на нуждите му. Той подтиква вярващите да помогат на бедните и нуждаещите се. Той е милостив и любящ. Дори и в Стариия Завет Го виждали да казва на земеделците да остават малко зърно на полето, което да бъде събрано и използвано от бедните: „И моавката, Рут, каза на Ноемин: Да отида на нивата да събирам класове

собен да работи, Бог е приготвил свои пътища да снабдяване на нуждите му. Той подтиква вярващите да помогат на бедните и нуждаещите се. Той е милостив и любящ. Дори и в Стариия Завет Го виждали да казва на земеделците да остават малко зърно на полето, което да бъде събрано и използвано от бедните: „И моавката, Рут, каза на Ноемин: Да отида на нивата да събирам класове

подир онзи, чието благоволение придобия. И тя й рече: Иди, дъщеръ моя. И тя отиде, и като стигна, събираще класове в нивата подир жетварите; и случи се да попадне на нивата, която беше дал на Вооз, човекът от рода на Елимелех“ (Рут 2:2-3)

Какво прави един разумен човек с парите, които печели? В Притчи се казва, че той ги спестява: „Скъпоценно съкровище и масло се намират в жилището на мъдрия, а безумният човек ги погълща.“ (Притчи 21:20)

Понякога може да не е възможно да пестим поради неотложни сметки или разходи. Но когато сме в състояние би трябвало да оставим настраана част от парите си за бъдещето си - така можем да бъдем подгответи за неочекваното. Не би трябвало да се оставим да ни затрупат финансови проблеми поради глупаво боравене с пари и след това да настояваме Бог да ни освободи от тях.

Разумния човек планира приходите и разходите си, той си изработва бюджет. Няма нищо „духовно“ в това да си недисциплиниран във финансите си под маската на „доверие в Бога“. Ние трябва да знаем целият си доход и всички разходи, за да сме сигурни, че всяка нужда е посрещната.

„С мъдрост се гради къща, и с разум се утвърждава, и чрез знание стаите се напълват с всякакви скъпоценни и приятни богатства.“ (Пр. 24:2-3)

Божият начин да нямаме дългове

Всички знаем как се чувстваме, когато дължим повече пари, отколкото печелим. На какъв натиск и какво напрежение сме подложени! Понякога това може да причини раздяла на семействата. Бог иска да ни спести тези неприятности. „Богатият властвува над сиромасите, и който взема на заем е слуга на заемодавеца“ (Притчи 22:7)

Бог ни учи да плащаме сметките си и не иска да дължим нещо на когото и да е било. Ако не можем да платим за нещо, не би трябвало да го „поръчваме“. но ако се случи да натрупаме дългове, трябва да се молим и да искаем от Бога мъдър съвет.

Божият начин да раздаваме пари

Понякога ни молят да заемем на някого пари, но в такива случаи трябва да внимаваме. Би трябвало да познаваме харектера на човека, на когото помагаме и за какво възnamерява да ползва парите. Ако пък гарантираме за заема на някого, то ние ще бъдем отговорни за цялата сума, ако той не покрие дългът си. Естествено и в такива случаи трябва да търсим Божият съвет. „Приятел обича всяко и е роден, като брат за във време на нужда.“ (Притчи 17:18)

Освен даване на пари, има случаи, когато сме водени да раздаваме пари.

Бог е промислил за нас водителство как да го правим. Самият Той е дал най-големият възможен дар - Своят Син, Иисус Христос. Той желает да помога и да спасява и правим това от любов. Когато даваме, за да посрещнем нуждите на другите, ние проявяваме Христовата любов. „Понеже Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него.“ (Йоан 3:17)

В Божието Слово не се казва да не обичаме парите. Пожелаването им води към зло.

„Заштото сребролюбието е корен на всякакви злини, към което като се стремяха някои, те се отстраниха от вярата, и пронизаха себе си с много скърби“ (1. Тим. 6:10)

„Който обича среброто не ще се насети от сребро, нито с доходи оня, който обича изобилието. И това е суeta. Когато се умножават благата, умножават се и ония, които ги ядат; и каква полза има на притежателите им освен да ги гледат с очите си?“ (Екл. 5:10-11)

Любовта към парите ни отделя от Бога: „След това, той залюби една жена в долината Сорик на име Далила. И филистимските началници, като дойдоха при нея, рекоха й: Предумай го и виж в що се състои голямата му сила, и как можем му надви та да го вържем, за да го осърбим; а ние ще ти дадем всеки по хиляда и сто сребърника.“ (Съдии 16:4-5)

И Далила предаде Самсон за пари.

В Деяния на апостолите (5:11) Ананий и Сапфира изъльгаха заради пари и умряха под Божието осъдение.

„Ако съм турял надеждата си в злато, или съм рекъл на чистото злато: Ти си мое упование;

Ако съм се веселил, защото богатството ми бе голямо, и защото ръката ми бе намерила изобилие; и това би било беззаконие, което да се накаже от съдиите, защото бих се отрекъл от вишния Бог.“ (Йов 31:24-25, 28)

„Който уповава на богатството си, ще падне, а праведните ще цъфтят като зелен лист.“ (Притчи 11:28)

Ние трябва да даваме подтикнати от Божията заповед и в отговор на Неговата любов.

Бог също очаква от нас да даваме десетък. Ние трябва да отделяме част от нашия доход за работата на Господа. Тъй като всички ресурси в основата си принадлежат на Него и ние сме прости настойници. Нашият десетък или една част трябва да отива за делото на благовестието, за разпространяване на Божието Слово и снабдяване нуждите на Неговия народ.

„Донесете всичките десетъци във влагалището, за да има храна в дома Ми, и опитайте Ме сега за това, казва Господ на Силите, дали не ще ви разкрия небесните отвори да излея благословение върху вас, тъй щото да не стига място за

него“ (Малахия 3:10).

„Благословен и Всевишният Бог, който предаде неприятелите ти в твоята ръка. И Аврам му даде десетък от всичко“ (Битие 14:20).

Авраам даде своя десятък на Мелхеседек дълго преди законът да бъде даден на Мойсей. Неговите мотиви бяха любов и благодарност към Бога. Ние също трябва да даваме с радостно и любящо сърце.

Нашият десятък отива за нашата църква, където сме хранени духовно и сме благословени от Господа. Много важно е за всеки вярващ да има църковно семейство.

„Всеки десетък от земята, било от посевите на земята, или от плода на дърветата, е Господен; свет е Господу.“ (Левит 27:30)

Десетъкът ни би трябвало да се дава постоянно. Винаги, когато получаваме пари трябва да заделяме 1/10 част за Господа. Когато сме верни в обещанието си към Него, Той ще ни дава увереност и желание да даваме повече. „В първия ден на седмицата всеки от вас да отделя според ус-

пеха на работите си, и да го има при себе си, за да не стават събирания, когато дойда“ (1. Кор. 16:2).

„Верният в най-малкото и в многото е верен, а неверният в най-малкото и в многото е неверен. И тъй, ако в неправедното богатство не бяхте верни, кой ще ви повери истинското богатство?“ (Лука 16:10-11)

Библията ни учи да даваме и дарения. Това са суми над и извън нашия десятък, които се дават на собствената ни църква или на други заслужаващи служения:

„И през тия дни слязоха пророци от Ерусалим в Антиохия, един от които на име Агар, стана и обяви чрез Духа, че щеше да настане голям глад по цялата вселена; какъвто и стана в дните на Клавдия. затова учениците наредиха да изпратят всеки според състоянието си, помощ на братята, които живееха в Юдея; което и сториха, и я изпратиха до презвитерите чрез ръката на Варнава и Савла“ (Деян. 11:28-30). □

Защо Бог допуска хората да страдат?

Като служители на Исус Христос, много често ни молят да утешим хората, които преминават през различни страдания. През време на страдания ни молят да дарим храна, подслон или дрехи. Но освен това ни молят и да окажем помощ при преодоляването на психичните стресове и да дадем понякога отговор на въпроса защо Бог допуска хората да страдат, особено когато става дума за християни.

Това е въпрос, на който можем много трудно да отговорим, особено когато се поставя във време на физическо, емоционално или финансово отчаяние. Понякога този въпрос се поставя така, че се поставя под съмнение и характера на Бога.

Защо Бог допуска християните да страдат.

Представата за страдащите християни при условията на индустириализираната западна култура, отколкото при страдащите християни в икономически изостаналите региони. Какво трябва да е очакването ни като християни по отношение на страданията? Някои християни са научени, че от момента, в който станат християни в живота им вече няма да се появят страдания. Научени са, че страданията в живота им са причинени от недостатъци във вярата им.

Евреи 11 глава често се назова-

***** Страданието е следствие от греха. Но не всичкото страдание е пряк резултат от греха в живота на християнина. *****

Дейвид Лери

ва като „глава на вярата“. В нея се изброяват няколко души с възхитителна вяра. Сред хората, упоменати там обаче има и такива, които са изпитали ужасни страдания, били са измъчвани, бити и убивани (Евр. 11:35-38)

Недвусмислено е, че тяхното страдание не е причинено от липса на доверие, тъй като се говори за тях в „главата на вярата“.

Страданието е следствие от греха. Но не всичкото страдание е пряк резултат от

греха в живота на християнина. По време на служението си на земята Исус се срещна с един мъж, който беше сляп по рождение. Учениците помолиха Исус да

Къде беше Бог по време на смъртоносната вълна?

Ужасяващите картини и новините за бедствието в Югоизточна Азия са разтърсили със сигурност всеку от нас. Бях трогнат от доклада за едно момиченце на има Суюта, което се е спасило по чуден начин, но майка ѝ и сестра ѝ са загинали сред вълните на Индийския океан. По новините показваха малкото момиче, което стоеше на брега с търсещ поглед към морето. „За нея майка ѝ и сестра ѝ са само отпътували. Някой ден ще се върнат от пътешествието си - Суюта е убедена в това“ - съобщаваше гласа на говорителя. Аз се запитах: как би реагирало това дете, когато един ден ще трябва да осъзнае, че майка ѝ и сестра ѝ никога няма да се върнат, и че са мъртви?

Суюта е само един пример от хилядите жертви, чиято грозна съдба ни разтърсва.

Но станахме и свидетели на редица чудеса: един мисионер християнин и ръководител на детски дом Дулън Сандърс е успял да събере всички деца, за които е отговарял, в една моторница. Моторът на лодката запалил веднага, нещо, което никога досега не се случвало. По уникален начин всички са успели да избегнат смъртоносната вълна, и са останали живи, а сградата на детския дом е била изравнена със земята.

От друга страна медиите докладват за хора от засегнатите райони, които казват напр. „Че това е Божият съд“ или „Божият гняв ни застигна“.

При ужасното нападение на двете кули на Световния Търговски Център в Ню Йорк на 11. Септември поне можеха да се назоват виновниците за трагедията и смъртта на хиляди хора. Но кой е виновен за бедствието в Югоизточна Азия?

Може би причината за това е затоплянето на климата. Хората имат огромна вина за това, защото ние плячкосваме и злоупотребяваме с творението, което ни е дал Бог да „застрояваме и пазим“. Но какво са виновни за това Суюта или християнският мисионер, чийто дело на ръцете е съсипано до основи?

Може би Бог иска да накаже секс-туристите в Азия? Но защо трябва да пострадат и всички останали? И защо тогава не се наказват всички, които използват затрудненията на бедните и толкова беззащитни хора?

Хиляди хора си задават тези или подобни въпроси. И това са типично човешки въпроси. Теологът Мартин Лойд-Джонс пише във връзка с това: „Не съ-

идентифицира произхода на греха, поради който той беше роден сляп. Учениците му смятаха, че страданието е причинено от някакъв грех на мъжа или вероятно от грех на родителите му, тъй като той беше роден в това състояние. Иисус им отговори: „Нито този човек, нито родителите му са съгрешили, но за да се изявят в него Божиите дела“ (Иоан 9:1-4). Понякога Бог допуска страданието в живота на християните, за да даде възможност да се представи евангелието.

Християните от първи век със сигурност не очакваха живота им като християни да премине без страдания. Апостол Павел пише на братята и сестрите си в Христос следните думи (1. Петр. 4:12-16): „Възлюбени, не се чудете на огненото изпитание, което идва върху вас, за да ви изпита, като че ви се случва нещо чудно; а радвайте се, че сте участници в страданията на Христос, за да се радвате и ликувате и когато се яви Неговата слава. Блажени сте, ако ви опозоряват за Христовото име; защото Духът на славата и на Бога почива на вас (откъм тях се хули, а откъм вас се прославя).“

Страданията в живота на християнина не бива да са нещо неочеквано.

Бог няма да отстрани страданието от живота ни. Апостол Павел имаше болки. Той моли Бога три пъти да му ги премахне. Но Бог не ги отне, тъй като страданието беше инструмент, който Бог използваше, за да подгответи апостол Павел за неговото служение (2. Кор. 12:7-10). Бог няма да премахне страданията ни, но ние знаем, че Той ни утешава и укрепва докато преминаваме през тях (Фил. 4:13).

Понякога само Бог знае причината за страданията ни. Бог има намерение за страданието ни, без значение дали ни го открива. Знаем, че Бог използва страданието в живота ни за нашето най-добро и за Своя слава (Римл. 8:28). Като Божии служители ние не сме в състояние да отговорим на

въпроса, защо Бог допуска страданието в никаква особена ситуация, но знаем, че Бог е възвишен и държи под контрол всички ситуации (Дан. 4:25). И този Бог се ръководи от любовта (1. Йоан 4:16).

Знаем, че Бог ни обича с безусловна любов (1. Йоан 4:19), и че Той никога не се отказва от нас, нито ни изоставя (Еvreи 13:5). Докато служим на страдащите ни братя и сестри, можем да им съчувствуем и да ги подкрепяме, като се грижим за тях, когато преминават през изпитания. Апостол Павел напомни на църквата в Коринт, че трябва да се утешават взаимно във време на страдание.

Той пише: „Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Иисус Христос, Отец на милосърдието и Бог на всяка утеша, Който ни утешава във всяка наша скръб, за да можем и ние да утешаваме тези, които се намират в каквато и да била скръб, с утешата, с която и ние сме утешавани от Бога. Защото, както изобилстват в нас страданията на Христос, така и нашата утеша изобилства чрез Христос. И ако ни притесняват, това е за вашата утеша и спасение, кое то действа, като устоявате на същите страдания, които понасяме и ние; или ако ни утешават, това е за вашата утеша (и спасение). И надеждата ни за вас е твърда, като знаем, че както сте участници в страданията, така сте и в утешата“ (2. Кор. 1:3-7).

Псалмите са добър източник за всеки страдаш; те изразяват тъгата, фрустрацията и въпросите на изпитанията ни. Както и Псалмите посочват, ние не можем да видим причината за страданията си, но ние познаваме източника на утешата. Източникът на утеша за всяко страдание е Иисус Христос, нашият Господ. Нека нашият Господ да ни даде сили да служим на хората, които страдат. Нека всички ние потърсим утеша в Господа Иисуса Христа, когато сме в страдание и да останем в Него до деня, в който Той ще заличи всичкото страдание на Вселената (Откр. 21:4). □

ществува нещо такова като „невинен“. Всички ние сме грешници. Но освен това трябва да пожънем не само последствията от личните си грехове, но и от тези на цялото човечество; и на по-низше ниво - и греха на собствената си държава или група или управа“.

Бог плаче и страда със всички страдащи на света. Самият Той знае какво е страдание. Той понесе обиди, подигравки, унижение, мъчения и дори смъртта заради нас. Бог е Бог, който е понесъл страдание и затова може да изпитва състрадание.

Но Той е и Бог, който ни дава пълна свобода за вземане на решения. Изумително е, че винаги, когато претърпим някакво нещастие или бедствие, ние питаме Бог: „Къде беше?“ А когато сме добре, ние сме склонни да казваме: „Всичко това го постигнах аз. Всичко това се дължи на собствените ми усилия и интелигентност.“ Щом сме решили да питаме Бога, то трябва да го правим във всяка една ситуация в живота си - според мотото „в добри и лоши времена“.

Човекът е решил да си върви по собствени пътища. Следствието от това е бегло, измамливо щастие и от друга страна огромно страдание. Страданието засяга и онези от нас, които гледайки човешки на себе си се считат за „невинни“.

Факт е, че не винаги имаме за всичко отговор. Бог можеше да спре вълната от цунамита, но не го направи. Може би иска да ни разтърси. Може би иска да разбуди нас християните от постоянно проявяващото се явление на „Спящата красавица“. Все пак това бедствие сплоти хората. Медиите тръбят „ние сме един свят“, президентите настърчават поданиците си да се застъпят за населението в югоизточна Азия. Да, ние сме един свят и християните са призвани да се застъпват и помагат на хората около тях.

Ние сме един свят. Но има и един Бог, Който е суворен във всичко, което прави или не прави. Бог не допуска грешки. Той държи всичко под контрол и Той ни увери да ни покаже своята всевишнот и святост. На нас се пада да обичаме хората около нас и да следваме Бога, дори в моменти, в които не можем да разберем всичко. „Аз съм с вас“ казва Бог. Самият Той живя тук на тази земя. Той е Бог, Който може да се смее и радва с нас, Бог, Който се е смял. Той е Бог, Който може да страда с нас, защото сам Той пострада. Той не само събира сълзите на децата Си (Псалом 56:9), но и подсушава сълзите ни (Омкр. 7:17).

БОЖЕСТВЕНИЯТ ХАРАКТЕР НА

По традиция християнството учи, че Светият Дух е Третото лице на Божеството. Някои учеха дори, че Светият Дух е сила използвана от Бог - Отец.

Нека обаче проследим Библията и по-точно какво ни казва тя относно Светият Дух- дали е Бог или сила?

1. Божественият характер на Светият Дух. Библията ни говори непрекъснато за Светия Дух, като споменава като Божий Дух, като Духът на Иисуса Христа.

Писанието ни говори, че Бог-Отец, Сина Иисуса Христа и Светият Дух са едно и също нещо. Качествата на Светият Дух са подобни само на тези на Бога и върши дела, които само Бог може да стори.

A. КАЧЕСТВА НА БОГА

1. Святост.

На повече от 90 места в Словото Божият Дух е наречен Свети Дух. Святостта е съществено качество на Духа. „И ако някой каже дума против Човешкия син, ще му се прости; но ако някой каже дума против Светия Дух, няма да му се прости, нито в той свят, нито в бъдещия.“ (Матей 12:32)

Подигравката с Духа е грях: „...тогава колко по-тежко наказание, мислите, ще заслужи оння, който е потъпкал Божия Син, и е счел за просто нещо проляната при завета кръв, с която е осветен, и е осърбил Духа на благодатта?“ (Евреи 10:29)

Всичко това ни говори, че Духът е първоначално свят, свят по същество и не е необходимо първоначално освещаване по подобие на онова, което се прави в храмовете.

Духът е част от безконечните качества на Бога. Той е неограничен по отношение на време, пространство, сила и знание.

2. Вечен.

Светият Дух е Утешител. Той ще бъде с нас през цялата вечност.

„И Аз ще поискам от Отца, и Той ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас до века.“ (Йоан 14:16)

Духът е вечен.

„...Христа, Който чрез вечния Дух принесе Себе Си без недостатък на Бога, ще очисти съвестта ви от мъртвите дела, за да служите на живия Бог“ (Евреи 9:14).

3. Светият Дух присъства навсякъде.

Давид, когато възхваляваше Бога постави въпроса: „Къде да отида от твоя Дух? Или от присъствието Ти къде да побягна? Ако възляза на небето, Ти си там; ако си постеля в преизподната, и там си Ти.“ (Пс. 139:7-8)

Давид използва Божият Дух, като си спомни за Божието присъствие.

За Божият Дух се казва, че се излива върху някого, че изпъльва човека, идва върху него.

4. Всемогъщ.

Делата, които Бог върши - например Сътворението, се предписват на Светия Дух.

„Изпраща ли Духа Си, те се създават; и подновяваш лицето на земята.“ (Пс. 104:30)

„Духът Божий ме е направил, и дишането на Всемогъщия ме оживотворява.“ (Йов 33:4)

Делата, които Иисус извърши също се предписват на Светия Дух: „Но ако Аз чрез Божия Дух изгонвам бесовете, то Божието царство е дошло върху вас.“ (Матей 12:28)

Павел осъществи делото си като действа чрез силата на Светия Дух.

5. Всезнаещ

„А на нас Бог откри това чрез Духа; понеже Духът издирва всичко, даже и Божиите дълбо-чини. Защото кой човек знае що има у човека,

Михаел Морисон

СВЯТИЯТ ДУХ

освен духът на човека, който е в Него? Така и никой не знае що има у Бога, освен Божият Дух“ (1. Кор. 2:10-11).

„А Утешителят, Светият Дух, когото Отец ще изпрати в Мое име, той ще ви научи на всичко, и ще ви напомни всичко, което съм ви казал.“ (Йоан 14:26)

Святият Дух притежава качествата на Бога.

Б СВЯТИЯТ ДУХ Е ПОДОБЕН НА БОГА

1. Божието триединство.

Повечето от местата в Библията ни описват Бог-Отец, Сина и Святият Дух като еднакви.

В една от дискусиите относно духовните дарби Павел описва качествата на Духа: „Дарбите са различни; но Духът е същият. Службите са различни; но Господ е същият.

Различни са и действията; но Бог е същият, Който върши всичко във всичките човеци.“ (1. Кор. 12:4-6)

Павел завършва едно от посланията с молитвата: „Благодатта на Господа Иисуса Христа, и любовта на Бога и общението на Светия Дух да бъде с всички вас.“ (2. Кор. 13:14)

„...избрани по предузнанието на Бога Отца, чрез освещението на Духа, за да сте послушни и да бъдете поръсени с кръвта Иисус Христова; благодат и мир да ви се умножи.“ (1. Петр. 1:2)

„Идете, прочее, научете всичките народи, и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух,“ (Матея 28:19)

Бог-Отец, Иисус Христос и Святия Дух притежават общо име, говорещи за общо същество и единство.

Последния стих говори за множеството и единство. Назовани са три имена, трите обаче носят едно име.

2. Вербална обмяна.

В Деяния на апостолите 5:3 четем - Ананий из-

льга Святия Сух. Това говори, че Святия Дух и Бог-Отец са едно и също нещо. Някои хора се опитват да докажат, че Ананий изльга индиректно Бога, тъй като Той бе представен от Святия Дух. възможно е това обяснение да е граматически правилно, то ни насочва към личността на Святия Дух, понеже онova, което не е личност, то не може да бъде изльгано. Освен това Петър каза на Ананий, е изльгал не хората, а Бога. Силата на това място се състои във факта, че Ананий не изльга представителя на Бога, а самият Бог.

Подобна размяна на думи намираме в 1. Коринтяни 6:19-2 : „Или не знаете, че вашето тяло е храм на Светия Дух, който е във вас, когото имате от Бога? И вие не сте свои си, защото сте били с цена купени; затова прославете Бога с телата си, и с душите си, които са Божии.“ Християните са не само храм на Бога, а също и храм на Святия Дух. Двата израза означават едно и също нещо. Естествено храмът е място за живот на едно живо същество, а не на някаква безлична сила. Когато Павел пише „храм на Святия Дух“ - тогава той насочва вниманието ни към факта, че Святият Дух е Бог.

Друг пример за равнопоставеност между Бога и Святия Дух намираме в Деяния на апостолите 13:2: „И като служеха на Господа и постеха, Светият Дух рече: Отделете ми Варнава и Савла за работата, на която съм ги призовал.“

Тук самият Святи Дух говори за Бога.

По същият начин четем в Еvreи 3:7-11 „Днес ако чуете гласа My, не закоравявайте сърцата си както в преогорчението, както в деня на изкушението в пустинята, където бащите ви Me изкасиха, изпитаха Me и видяха делата Mi четиридесет години. Затова се разгневих на това поколение и рекох: ‘Всякога се заблуджават в сърцата си и не са познали Моите пътища’. Така се заклех в гнева Си: ‘Те няма да влязат в моята почивка’!“

Святият Дух е равнопоставен, Той е Духът на Новия Завет, Този, Който вдъхновява пророчите. Той е Бог.

С. ДЕЙСТВИЯ НА СВЯТИЯ ДУХ

1. Качества

Святият Дух върши онova, което само Бог може да стори, например: Битие 1:2; Псалом 104:30. Той е в състояние да изгонва демони - Матея 12:28.

2. Свидетелства.

Духът свидетелства за Божият Син - Матея

1:20, Лука 1:35. Свидетелството за Божият Син насочва вниманието ни към Свидетелят.

Духът свидетелства, че вярващите са родени от Бога: „...които се родиха не от кръв, нито от плътска похот, нито от мъжка похот, но от Бога“ (Йоан 1:13).

„Исус отговори: Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство.“ (Йоан 3:5)

„Духът е, който дава живот; плътта нищо не ползва; думите, които съм ви говорил, дух са и живот са“ (Йоан 6:63).

„И ако живее във вас Духът на Този, Който е възкресил Исуса от мъртвите, то Същият, Който възкреси Христа Исуса от мъртвите, ще съживи и вашите смъртни тела чрез Духа Си, който обитава във вас“ (Римл. 8:11).

3. Той живее в нас

Святият Дух е средство, начин по който Бог живее в чадата си: „И който пази неговите заповеди, пребъдва в Бога и Бог в него: и по това познаваме, че той пребъдва в нас, по Духа, който ни е дал.“ (1. Йоан 3:24)

„По това познаваме, че пребъдваме в Него и Той в нас, гдето ни е дал от Духа Си.“ (1. Йоан 4:13)

Святият Дух живее в нас. Затова с увереност можем да кажем, че Бог живее в нас, понеже Святият Дух живее в нас. Духът не е представител или никаква сила

- сам Бог живее в нас. Да имаш работа с Отца и Сина, означава да имаш работа със Святия Дух.

4. Освещение.

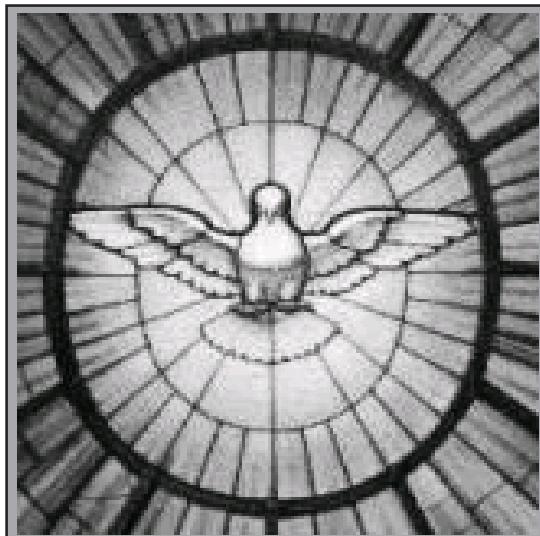
Святият Дух освещава хората

„... да бъда служител Иисус Христов между езичниците, и да свещенослужа в Божието благовестие, за да бъдат езичниците благоприятен принос, осветен от Святия Дух.“ (Римл. 15:16)

„...избрани по предузнанието на Бога Отца, чрез освещението на Духа, за да сте послушни и да бъдете поръсени с кръвта Иисус Христова; благодат и мир да ви се умножи.“ (1. Петр. 1:2)

„Исус отговори: Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство.“ (Йоан 3:5)

„Ако сме неверни, Той верен остава; защото не може да се отрече от Себе Си“. (2 Тим. 2:13)

Всичко това е дело на Святия Дух. Всичко онова, което върши Духът се върши от Бога - Отца. Святият Дух представлява Бога.

Д. ЖИВОТ И ИНТЕЛИГЕНТНОСТ

1. Живот Святият Дух живее

„И ако живее във вас Духът на Този, Който е възкресил Исуса от мъртвите, то Същият, Който възкреси Христа Исуса от мъртвите, ще съживи и вашите смъртни тела чрез Духа Си, който обитава във вас“ (Римл. 8:11).

„Не знаете ли, че сте храм на Бога, и че Божият Дух живее във вас?“ (1Кор.3:16)

2. Интелигентност.

Духът знае: „Защото кой човек знае що има у човека, освен духът на човека, който е в Него? Така и никой не знае що има у Бога, освен Божият Дух.“ (1. Кор. 2:11)

„....а тоя, който изпитва сърцата, знае какъв е умът на Духа, защото той ходатайствува за светиите по Божията воля.“ (Римл. 8:27)

Този Дух е в състояние да издава присъди. „Защото се видя добре на Светия Дух и на нас да ви не напагаме никоя друга тегота, освен следните необходими неща:“ (Деян. 15:28)

Тези стихове свидетелстват за една невероятна интелигентност.

3. Воля

„Защото кой човек знае що има у човека, освен духът на човека, който е в Него? Така и никой не знае що има у Бога, освен Божият Дух“ (1. Кор.2:11)

Факта, че Духът може да взема решения, свидетелства за това, че Той притежава воля. От други стихове знаем, че Святият Дух притежава разум, знание, сила и нямаме основание да се противопоставяме на заключението.

Е. ВРЪЗКА

1. Говорене

Редица стихове говорят, че Духът говори - Деяния на ап. 8:29; 10:19; 11:12; 21:11.

Един християнин Оуен наблюдавал, че Духът говори в единствено число:

„Стани, слез, та иди с тях; и никак не се съмняй, защото Аз съм ги изпратил“ (Деян. 10:20)

„И като служеха на Господа и постеха, Светият Дух рече: Отделете ми Варнава и Савла за работата, на която съм ги призовал.“ (Деян. 13:2)

Само една личност може да се идентифицира с АЗ.

2. Действие.

Духът може да бъде излъган: „А Петър рече: Анание, защо изпълни сатана сърцето ти, да излъжеш Светия Дух и да задържиш от цената на нивата?“ (Деян. 5:3), а това означава, че Той може да говори. Духът може да бъде изпитан „А Петър й рече: Защо се съгласихте да изкусите Господния Дух? Ето нозете на тия, които пограбаха мъжа ти, са на вратата, и ще изнесат и тебе.“ (Деян. 5:9)

Да бъде подигран: „...тогава колко по-тежко наказание, мислите, ще заслужи онът, който е потъпкал Божия Син, и е счел за просто нещо проляната при завета кръв, с която е осветен, и е осърбил Духа на благодатта?“ (Евреи 10:29);

Да бъде прокълнат: „Затова ви казвам: Всеки грях и хула ще се прости на човеците; но хулата против Духа няма да се прости.“ (Матей 12:31)

Да ръководи: „Понеже които се управляват от Божия Дух, те са Божии синове“ (Римл. 8:14)

Може да бъде обиден: „Но те се разбунтуваха и осърбиха Светия Негов Дух;

Затова Той се обърна та им стана неприятел, И сам воюва против тях.“ (Исая 63:10)

„...и не осърбявайте Светия Божий Дух, в когото сте запечатани за деня на изкуплението“ (Ефесяни 4:30).

3. Утешител

Исус нарече Святыя Дух Утешител - „А Утешителят, Светият Дух, когото Отец ще изпрати

в Мое име, той ще ви научи на всичко, и ще ви напомни всичко, което съм ви казал.“ (Йоан 14:26)

Той свидетелства: „А когато дойде Утешителят, когото Аз ще ви изпратя от Отца, Духът на истината, който изхожда от Отца, той ще

свидетелствува за Мене.“ (Йоан 15:26)

Г. ВЪЗДЕЙСТВИЕ

1. Нов живот Святыя Дух прави всичко ново, Той дарява нов живот (Йоан 3:5)

Духът освещава (1. Петр.1:2); Той ни води към този нов живот. (Римл. 8:14).

Духът ни дава дарби, за да изгради църквата (1. Кор. 12:7-11)

Навсякъде в Новият Завет се вижда, че Духът ръководи църквата.

2. Застьпническа молитва

Личната активност на Святыя Дух е застьпническата молитва: „ Така също и Духът ни помага в нашата немощ: понеже не знаем да се молим както трябва; но самият Дух ходатайствува в нашите неизговорими стенания; а тоя, който изпитва сърцата, знае какъв е умът на Духа, защото той ходатайствува за светиите по Божията воля.“ (Римл. 8:26-27)

Святыя Дух не е безлична сила, а интелигентна сила, живееща в нас, Бог живее в нас, а Святыя Дух е Бог.

В Библията няма пример според който е необходимо да се молим на Святыя Дух. Библията ни говори за:

- Молитва в Духа: „... молещи се в Духа на всяко време с всякаква молитва и молба, бидейки бодри в това с неуморно постоянство и моление за всичките светии“ (Ефесяни 6:18)

- Единство в Духа: „Благодатта на Господа Иисуса Христа, и любовта на Бога и общението на Светия Дух да бъде с всички вас.“ (2 Кор. 13:14)

- Кръщение в Святыя Дух: „Идете, прочее, научете всичките народи, и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух“ (Матей 28:19)

Святыя Дух не насочва вниманието към Себе Си. Той е изпратен от Отца, за да прослави Иисуса.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Святыя Дух свидетелства за качествата и делата на Бог-Отец и на Сина, Иисуса Христа!

Святыя Дух е интелигентен, Той говори и действа като Личност.

Навсякъде Святыя Дух се разглежда като Бог. Неговата Божественост не нарушава единството на Троицата. Божието единство не е единствено съградено и базиращо се върху математически идеи.

Св. църква учи, че Святыя Дух е Бог, както е Бог, Бог-Отец и Иисус Христос. □

Зашо еднинството в семейството се постига толкова трудно?

„Какво искаш да кажеш, Петре! Тази дискусия води до задълбена улица. Ти просто не разбиращ, а и вече не ми се говори за това“. Думите на съпругата ми тежаха в пространството, което излизах от стаята.

В действително онази вечер не разбирах какво искаше да каже Катя. Не можех да разбера, защо онова, което ѝ предлагах не ѝ беше достатъчно; и освен това не осъзнавах, че моята гледна точка беше егоистична. Иска ми се да мога да твърдя, че подобни моменти могат да се ограничат до първите опознавателни години от брака ни. Но и след 23 години все още има моменти, в които един от нас се затруднява да разбере онова, което другият иска да каже.

Съпругата ми и аз години наред водихме борба по отношение на ангажираността ми в църквата. Служенията като библейски учител и проповедник ме влечаха, а и в църква имаше достатъчно работа. Чашата на търпението на Катя преля, когато тя научи от едно писмо изпратено ми от църквата вместо от мен, че съм се съгласил да поема още едно служение в църква. Без да обсъдя това с нея, аз бях взел решение за допълнителни 15 часа седмично. Това служение трябваше да прибавя към останалите - да възпитавам три тийнейджъра, да се справям с кариецата си, която отнемаше много време и да вземам участие в двата седмични библейски урока. Процесът по разрешаване на тези проблеми предизвика важни очаквания, които

ние взаимно си поставяхме. То изложи на дневна светлина себелюбietо ни. Нека разгледаме най-често срещаните причини за frustrация и разочарование в семействата.

КАКВО ИСКАШ ОТ МЕН?

Едно от големите предизвикателства в брака е да разберем очакванията на партньора си. Ние сме склонни да даваме на другите онова, което самите ние желаем. Ако партньорът ни не е доволен от този подарък ние се объркваме и се ядосваме. Ние мислим, ами аз правя най-доброто, на което съм способен. Какво по-вече искаш от мен? Но съпружите и съпругите желаят и използват различни неща. Можем по-лесно да разберем за какво коннее семействият ни партньор, прочитайки указанията на апостол Павел в Ефесяни 5.

******* Готовността да предприемем малки промени ще ни помогне да приемем - още един критичен фактор - как можем да растем посредством конфликти. *******

КАКВО ЖЕЛАЕ ЕДНА ЖЕНА: Павел започва с подробната тема за това как съпружите трябва да се отнасят към съпругите си.

„Мъже, обичайте жените си, както и Христос възлюби църквата и прегаде Себе Си за нея, за да я освети, като я очисти с водно умиване чрез словото, за да я представи на Себе Си църква славна, без петно или бръчка, или

друго такова нещо, но да бъде свята и непорочна. Така са длъжни и мъжете да обичат жените си както своите тела. Който обича жена си, себе си обича. Защото никой никога не е намразил своето тяло, но го храни и се грижи за него, както и Христос за църквата ... Така нека всеку един от вас да обича своята жена както себе си; а жената да се бои от мъжа си“ (Ефес. 5:25-29,33).

Тъй като този текст от Библията ни е добре познат - чували сме го на много сватби -, много бързо прескачаме действителното измерение на любовта, за което Павел говори. Той предизвиква всички съпрузи да отговарят на съпружите си с чувствена, самопожертвателна любов. Той приравнява тази любов с жертвата на Христос, Който даде живота си за нас - невястата Си. Думите на Павел призовават мъжете да загърбят собствените

си желания да и да обърнат внимание на жените си. Павел пише това, може би защото много от нас, мъжете, встъпваме в брака с мисълта, че е задължение

на жената да ни дарява с внимание, а не обратно. Защо е това старание да се накара мъжа да обича жена си? Понеже именно това е нещото, което тя оценя! Тя коннее за интимност и близост със съпругът си - в интелектуално, духовно, психологично и физическо отношение. Когато обсъждахме с Катя задълженията ми в църква, ние изредихме няколко точки, които имаха пряка връ-

зка с необходимостта ѝ от любов. С това, че бях взел решението сам да поема още едно служение в църква, аз нараших Катя с новината, че не съм мислил, че тя е също толкова важна за мен, колкото и служението ми. Това, че пропуснах да я поканя да вземе участие в процеса по вземане на решението като равностоен партньор, беше ужасно разочарование за нея. Това, което ме беспокоеше беше факта, че моите дела демонстрираха липса на любов. За да направя влоша нещата още повече аз често защищавах позицията си, вместо да изслушам мнението на Катя. Не можех да видя, че не демонстрирах обич към Катя и бях много далече от покриване на очакванията ѝ.

ОТ КАКВО СЕ НУЖДАЕ ЕДИН МЪЖ. Защо мъжете не обичат жените си по естествен начин, който предизвиква близост и интимност? Може би причината за това се крие в това, че те търсят нещо, което е записано и в думите на Павел:

„Жени, подчинявайте се на своите мъже както на Господа; защото мъжът е глава на жената, както и Христос е глава на църквата, като Той е Спасител на човечеството. Но както църквата се подчинява на Христос, така и жените нека се подчиняват във всичко на мъжете си... а жената да се бои от мъжа си.“ (Ефесяни 5:22-24, 33).

Тук можем да видим гладната точка на мъжа и как той си представя жена си. Той желает жена му да му се довери, че е взел правилното решение, да го респектира и да вярва в него, докато той се справя с нещата от света. Нека разгледаме по-отблизо как жената може да изрази това подчинение и респект под формата на подкрепа на съпруга си:

Думата подчинение е преведена от комбинацията на гръцките думи tasso, подрежда, и hupo, означаващ под. Думата може да бъде преведена като аранжи-

мент, организация и позиция. Тук се таи несложната действителност: Божията картина за брака показва свързването на две личности в една единица, като тялото с множеството части, които работят за благото на цялото. Един пример: от време на време се разхождам и си мисля, колко ще е хубаво, ако потичам. Но след това коляното изпраща сигнал до съзнанието ми - ще е глупаво и опасно да пренебрегна тези сигнали. Подобно е и в брака. Като глава на семейството, мъжът не може автоматично да знае всичко; трябва да вземе решение той има нужда от съвет, особено от жена си. За съжаление думата подчинение е обременено понятие поради изявите на мъжкото господство и отказа на някои мъже да признаят изключителните приноси на жените. Но е важно да излезем от тези рамки и да поставим въпроса, какво е намерението на Бога. И Павел отново използва картина с Христос и църквата. Той показва, че подчинението трябва да отразява същата нагласа, каквато имаше църквата спрямо Христос. Когато жената се доверява на мъжа си, това му прави чест.

Павел насырчава съпругите да респектират съпрузите си. Да са демонстрира респект изглежда по-лесно нещо от подчинението. Но за много жени респектът е много по-труден, отколкото подчинението, понеже е пряко свързан с неговите постижения. Една жена може да мисли: аз ще му се подчиня, но респектът ми - трябва да си го спечели. Ако е в състояние да проведе един интелигентен разговор, ще си спечели респектът ми. Но Павел не обвързва това с постиженията на мъжа като съпруг - както и мъжът не получава възможността да избира да обича жена си само по желание, само ако тя отговаря на очакванията му. Тези неща не функционират по този начин.

ДОБРЕ ДОШЛИ ЗА „ПРОПУСКА“

Ако разгледаме как единият от партньорите гледа на връзката, можем да разберем откъде произхожда „пропуска“ в очакванията между съпругът и съпруга. Като мъж аз конея за респект и ето защо това е нещото, което аз естествено предлагам на Катя. Аз смятам, че любовта означава признание към нещата, за които тя има талант и е компетентна. Но жена ми конеет за нещо по-различно. Тя желае да й служа на „духовно ниво“, да обръщам внимание на нейните потребности и желания - това е нещо, което изисква много повече от зачитането на силните ѝ страни.

По същият начин мъжете може и да са благодатни за видя интимност, който получават от съпругите си, но все пак това не ги удовлетворява. Те конеят за респект и желаят да бъдат признати като мъже, които дават значителни приноси. Когато спорихме с Катя за заангажираността ми в църква, ние просто се разминахме. Не бях изпълнил желанието на Катя тя да участва във вземането на решенията ми. А аз все още исках тя да вярва в мен, че съм достатъчно компетент и заслужавам респект. Имах особена нужда от подкрепа. Нямах свободата да й споделям победите и нуждите си в църковното служение, тъй като взаимно се конкурирах с връзката ни. А Катя се бореше да се грижи за нещо, от което аз я бях изключил. И така себелюбието ни ни раздалечаваше един от друг.

МОЯТ ВРАГ, МОЕТО АЗ

Ако изобщо имахме желание да постигнем по-задълбочена връз-

Авторът и съпругата му са имали дискусия, която не са успели да разрешат. Когато Вие и партньорът Ви изпаднете в подобна ситуация, могат да Ви помогнат следните въпроси.

1. Кой метод предпочитате, когато размишлявате върху сложни въпроси? На глас ли ги преработвате или първо мислите за себе си, преди да говорите за тях?

Това се отразява върху вида и начина, по който общувате, докато вземате решения.

2. Как дефинирате честност? Някои хора гледат на „честно“-то, като на равно третиране на двамата партньори; други смятат, че „честно“ има предвид единствено то по рода си въздействие върху всеки партньор.

Ако по тази точка имаме различно мнение, ние можем да се фрустрираме, понеже една основна ценност ще бъде очевидно наранена при вземането на решения.

3. Как привеждаме в изпълнение решенията си? Харесва ли ни варианта да държим отворени до последния момент всички възможности, или предпочитаме да вземем решение щом то се окаже практично?

Разликата обикновено е много фрустрираща, ако искаме да вземаме важни решения в живота си.

4. Отделете малко повече време да разговаряте за отговорите. Молете Бог да помогне на Вас и на партньорът Ви да разпознаете разликите при вземането на решения и да се настроите за тях.

зка, трябващо по-сериозно да разнищим въпроса за самолюбието ни. То затруднява израстването. Ние очакваме живота на вярващият човек да се променя. Павел ни предизвиква: „...но се преобразявайте чрез обновяването на ума си.“ (Римл. 12:2). Тук става дума за нещо повече от обикновената склонност да обновяваме ума си с нови и по-добри знания. При преобразяването става дума да поверим на Бога падналото си и самозаштитаващо се наше естество.

Връщайки се назад към нашият конфликт, мога да видя, че себелюбието ми надигаше грозната си глава. Бях поканен да взема участие в ръководни църковни постове, където можех да изявя силните си страни. Тези постове ми даваха възможност да оказвам благоприятно влияние върху други хора, а това ми даваше потвърждение при прилагането на гарбите ми. Кой не иска да работи на място, на което получава много овации! През това време умишлено работих върху ръководителските си способности; допълнителните отговорности ми предоставяха възможност да се разивам. За мен нещата стояха добре. Освен това служението ми предоставяше удобно извинение, за да не се занимавам с конфликта в брака си. Бях толкова зает с изпълняването на добри и важни неща.

Катя обаче гледаше на нещата не от моята гледна точка. Но и тя се бореше с механизмите на се-

белюбието си. Докато аз се стараех да увелича ангажираността си в църковното служение, Катя се бореше за контрол на моите решения. Тя постоянно ме питаше как оползотворявам времето си, в което не сме заедно. Но тя се измори от тази конфронтация и се отмекли. Тя казваше, че израстваме в „нев зависимост“. И двамата оправдавахме нездравословното си отмекляне един от друг.

Разрешаването на този конфликт изискваше предприемане на редица крачки. Ние признахме, че се намирахме на неподходящата писта, която ще доведе до сериозни загуби, ако не се заемем с проблема си. И тъй като двамата не бяхме в състояние да разнищим хаоса си, ние потърсихме помощ от семейен консултант. Но това, което беше по-важно е, че се съгласихме да се движим в една посока към излекуване на връзката ни, вместо да задълбочаваме заболяванията ѝ. Това изискваше от нас разкаяние и прощение - което ни отвежда пред кръста, единственото лекарствено средство срещу греха.

РАЗКАЯНИЕ И ПРОШКА

Промяната започва с осъзнаването и разкайването, че сме се сържали толкова самовлюбено в брака си. Разкаянието е централен елемент за израстване и промяна във всяка една област от живота ни. Иисус призовава вярващите в Ефес „...покай се, и върши първите си дела“ (Омкр. 2:5). През целият си живот трябва да се отвръщаме от греховете си и да се обръщаме към Иисуса. Това е важно за стимулирането на една интимна, доверчива връзка с партньорът ни. Много често се улавям, че аргументирам пред Бога, че не трябва да се покайвам и съответно не моля жена си за прошка. А когато се покая,

винаги настъпва едно „освежаване“, което е от Господа. За мен предизвикателството се крие в това да придобия смирение, с което ще съм в състояние да призна грешовете си и ще помоля жена си да mi просми.

След като единият от партньорите е осъзнал себелюбие си, другият, който е бил онеправдан трябва да даде израз на прошката. Както Исус поясни, че ние не можем да напредваме без да сме направили тази крачка: „Но ако вие не простите на човеците прегрешенията им, то и вашият Отец няма да прости вашите прегрешения.“ (Матей 6:15). Исус ни дарява по свръхестествен начин благогамма, от която се нуждаем, за да преодолеем разочарованието, нараняванията и болката си, когато се разкаживаме и си простим взаимно.

БЕБЕШКИ КРАЧКИ

Понякога се обезсърчавам, когато виждам, че бракът ни е напреднал незначително. Но трябва да напомня, че Катя и аз трябва да бъдем преобразени до подобен образ на Христос - а Той използва връзката ни, за да из-

пълни това. Всеку път, когато мислим за перспективата за другия, когато осъзнаваме себелюбието си, когато поставяме потребностите на другия преди нашите, ние правим една стънка към Христа. Ние участваме в делото му на преобразяване на живота ни.

МАЛКИ ПРОМЕНИ.

Докато учим за себе си и партньора си, ние сме в добра позиция, в която идентифицираме малките промени, които можем да предприемем, за да обичаме по-засълбочено партньора си. Бог ще бъде верен, показвайки случаите, в които можем да се променим. Ето и един кратък списък.

- Редовно се молете за смирение и израстване в брака ви. Молете Бог да Ви променя.

- Постоянно си напомняйте, че сте в един и същ отбор, който има една цел, а именно да ставаме все по-подобни на Христа.

- Ако обсъждате сложни теми, то поставяйте първо въпроси, преди да поставяте търсенията си.

- Открийте „защо“-то, кое-то се крие зад позициите Ви. Преди да избухне експлозивен дебат, трябва да говорите за личната си история в тези области.

- Работете върху въпроса, вие да сте първият, който казва „Съжалявам“, когато спорите.

ПРИЕМАНЕ. Готовността да се предприемат малки промени ни показва още един критичен фактор, как можем да израстваме чрез конфликтите. Павел ни предизвиква: „Затова приемайте се един друг, както и Христос ни прие, за Божията слава“ (Римл. 15:7). Приемането ме прави способен да обичам Катя такава, каквато е в действителност - това отразява безсловната Божия любов към нас. Приемането е активно деяние. То изисква от мен и съпругата ми да се изучаваме взаимно - да учим заедно и да утвърждаваме Божият единствен по рода си дизайн във всеки един от нас. Да приема Катя означава да потвърдя нейните силни страни и да им се подчиня там, където те са упора на моите слабости. Без взаимното признание на силните и слабите ни страни ние няма да сме в състояние да напредваме, нито Бог да изпълни делото си на преобразяване в нас посредством връзката ни.

КРАСОТА ОТ СЪКРУШЕНОСТ

Аз и Катя положихме особени усилия в брака си, да погледнем на живота от перспективата на другия, за да можем да говорим откровено за разочарованията си и да се съредоточим върху приближаването един към друг. Ние все още си имаме своите проблеми; разбира се, ние все още не сме стигнали целта. Но ние осъзнахме, че има действителна надежда за израстването.

Бог има толкова много неща за нас, които ние можем да открием в брака си. Бог е създал една институция, която може да преобрази животът ни в единство между цел и опит, която е подчинена единствено на връзката ни с Христос. Предизвикателството ни е да продължаваме напред като учащи се и да израстваме в разбирателството си и приемането на партньорът ни, който Бог ни е подарил. Когато израстваме заедно, красотата на бракът ни ще ни донесе надежда, сила и удовлетворение по начин, за който не сме и мечтали. □

ДАРОВЕТЕ НА ДУХА

„Но те Го принуждаваха, като казваха: ‘Остани с нас, защото е привечер и денят вече е превалил’. И Той влезе да отседне с тях.“

(Лука 24:29)

„И внезапно стана шум от небето като хвъченето на силен вятър, и изпълни цялата къща, гдето седяха. И явиха им се езици като огнени, които се разделяха, и седна по един на всеки от тях.“

(Деяния 2:2-3)

Исус има предвид Светият Дух, който ни е представен в Деяния на апостолите като „свистене на вятър“ и „огън“.

Можем да бъдем изкушени и да започнем да си мислим, че „силата от свише“, която Светият Дух ни дарява ни прави по силни, по-умни от другите, по-надарени, по-богати и т.н. Светият Дух е Бог, а не дух изпълняващ всяко желание. Бог не е заинтересован да ни направи по-здрави, по-богати, по-умни, във всеки случай не и това, което нашият човешки инстинкт си представя. Бог е заинтересован да станем подобни на Исуса.

БОЖИЕТО ТРИЕДИНСТВО

Има само един Бог-Отец, Син и Свети Дух. Не съществува друг Свети Дух освен Този, който е изпратен от Бог-Отец и Сина, Който ни освещава. Той е ПОСРЕДНИК на тяхното присъствие.

Светият Дух не насочва вниманието върху себе си, а върху Сина, който ни води към Отца:

„А Утешителят, Светият Дух, Когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко и ще ви напомни всичко, което съм ви казал.“ (Йоан 14:26)

„А когато дойде Онзи, Духът на истината, ще ви води във всяка истина; защото няма да говори от Себе Си, а каквото чуе, това ще говори и ще ви извести идвашите неща. Той Мене ще прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява. ..“ (Йоан 16:13-14)

Светият Дух изпълнява онова, което Бог-Отец и Сина повеляват. А това означава: Освобождение и СПАСЕНИЕ на хората.

Духът не е примадона, не е номер от дадено шоу, не е цирк. Духът е Бог, Той е Бог, действащ заедно с Отца и Сина.

Нашият Небесен Отец е Баща на Иисуса Христос.

„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот. Понеже Бог не изпрати Сина Си на света, за да съди света, но светът да бъде спасен чрез Него“ (Йоан 3:16-17).

„И Аз ще помоля Отца и Той ще ви даде друг Утешител, Когото да пребъдва с вас до века - Духът на истината, Когото светът не може да приеме, защото нито Го вижда, нито Го познава; но вие Го познавате, защото Той пребъдва с вас и ще бъде във вас. Няма да ви оставя сираци; ще дойда при вас. Още малко и светът няма вече да Ме вижда, но вие Ме виждате; понеже Аз живея, и вие ще живеете“ (Йоан 14:16-19).

Бог се откри чрез Иисуса Христа. Той е единственият Бог.

Той изпрати Синът си, за да ни спаси.

Светият Дух е Помощник на Бога с цел ние да станем подобни на Иисуса.

Той няма да увеличи богатството, сигурността ни, нито ще ни дари дълъг живот.

КРЪЩЕНИЕ В ДУХА

Кръщението в Светия Дух, това е кръщението в Иисуса Христа: „Аз ви кръщавам с вода; а Той ще ви кръсти със Светия Дух.“ (Марк 1:8)

Това означава нов живот в Иисуса. Живот в Божието богатство.

Когато Иисус бе кръстен във вода, Светият Дух слезе върху Него. Кръщението ни във вода е символ показващ приемането на Иисуса Христа за Спасител, изпратен ни чрез Отца и Светия Дух.

При това дарбите на Духа: „А на всеки се дава проявяването на Духа за обща полза. Защото на един се дава чрез Духа да говори с мъдрост, а на друг да говори със знание, чрез същия Дух; на друг вяра чрез същия Дух, а пък на друг изцелителни дарби чрез единния дух; на друг да върши велики дела, а на друг да пророкува; на друг да

разпознава духовете; на друг да говори разни езици; а пък на друг да тълкува езици. А всичко това се върши от един и същи Дух, който разделя на всеки по особено, както му е угодно“

„А вие сте Христово тяло, и по отделно части от Него. И Бог е поставил някои в църквата да бъдат: първо апостоли, второ пророци, трето учители, други да правят чудеса, някои имат изцелителни дарби, други с дарби на помагания, на управявания, на говорене разни езици“. (1. Кор. 12:7-11; 27-28), не трябва да служат за слава и ли-

чна облага.

„Според дарбата, която всеки е приел, служете с нея един на друг като добри настойници на многообразната Божия благодат.“ (1. Петр. 4:10)

Те не са тук, за да считаме себе си по-набожни, избрани или по-праведни. Те са тук, за да бъдем способни да участваме в спасителното дело на Иисуса Христа, т.е. да участваме в Неговата любов.

Търсите ли спасение и любов, говорете с Бога, Той ще ви дари Святият Дух.

3 ПРИЧИНИ ОТНОСНО ДАВАНЕТО

В Старозаветния Израел, Божият народ трябаше да дава най-малко десет процента от доходите си освен жертвите, които трябаше да принася.

В Новият Завет не е налице задължителен процент. Основният принцип си остава в сила: хората трябва да почитат Бога и да дават част от благословенията, които получават от Него. Ето три от причините налагащи това:

1. Господ благославя този, на когото дава.

2. Бог заповядва на народа си да дава

3. Църквата се нуждае от средства, за да служи на хората

Ако само парите бяха онова от което се нуждаем, Бог със сигурност щеше да стори чудо, за да задоволи тези наши нужди.

Той действа не само в църквата като организация, но и в сърцата на своя народ. Бог ни запознава с най-важното нещо в живота ни, а именно да растем в любовта отъждествена чрез Иисуса Христа.

Църквата ще се нуждае от средства до идването на Иисуса Христа. Понякога тези нужди са скрити, друг път те са предвидими. Дори и църквата да не се нуждае от средства, Божият народ е задължен да дава, тъй като Бог заповядва да прави това. Както зна-

ем Божиите заповеди служат за наше добро. Нашата щедрост не обогатява Бога, тя обогатява нас.

„Във всичко ви показвах, че така трудещи се трябва да помагате на немощните и да помните думите на Господа Иисуса, как Той е казал: По-блажено е да дава човек, отколкото да приема.“ (Деян. 20:35)

Който е щедър по сърце ще стане подобен на Христос, ще събира съкровища на небето. Още през този живот Господ ще ни благослови за жертвите сторени за Него. „А Той им каза: „Истина ви казвам, няма никой, който да е оставил къща или родители, или братя, или жена, или деца заради Божието царство, и който не ще получи многократно повече в сегашно време, а в идващия век - вечен живот.“ (Лука 18:29-30)

Всичко това струва вяра, надежда, упование не толкова в хората приемащи средствата, отколкото в Христос, в Неговите обещания и в приготвеното за нас спасение.

Вярата и действията ни трябва да насочени в тази посока.

Павел умолява за по-голяма щедрост

Във 2 Кримтани 8 глава Павел умолява църквата в Коринт за да-

рения. При все, че това събиране на средства не бе предвидено за него, онova, което той споменава е от основно значение по отношение на необходимостта от дарения и насочва вниманието ни към Евангелието прокламиращо спасение.

Павел хвали църквата в Македония: „При това, братя, известяваме ви Божията благодат, дадена на църквите в Македония, че макар и да търсят големи изпитания, пак изобилната им радост и дълбоката им беднотия направиха да преизobilства богатството на тяхната щедрост. Защото свидетелствам, че те дадоха доброволно според възможностите си и дори над възможностите си, като ни умоляваха с голяма настоятелност да приемем и техния дар и участие в служенето на светиите. И те не само дадоха, както се надявахме, но първо предадоха себе си на Господа и, по Божията воля, нас“ (2. Кор. 8:1-5)

Павел не заповядва да се дарява, той умолява това да е плод от промяната на ума.

Той напомня, че Христос стана беден заради тях и че коринтийните трябва да се готови да даряват. Тук не става дума да даряват повече отколкото могат. Задово-

лените обаче трябва да помагат на по-бедните. Павел се надява, че някои от богатите коринтяни ще помагат на бедните (ст.12-14). В стих 26 той ги моли да показват любов.

„...понеже зная вашето усърдие, за което се хваля с вас пред македонците - че Ахая още от минувалата година е готова; и вашата ревност е подбудила по-голямата част от тях. Но аз изпратих братята, за да не би нашата похвала с вас в това отношение да излезе напразна, така че да бъдете готови, както казах; да не би, ако доидат с мене македонци и ви намерят, че не сте готови, да се посрещат ние - да не кажа вие - в тази увереност. И така, намерих за необходимо да помоля братята да отидат при вас по-рано и да пригответят обещаното отпреди ваше дарение, за да бъде готово като дарение, а не като изнудване“ (2. Кор. 9:2-5).

И тук той подчертава, че дареното трябва да е от сърце (ст.5-7). Освен това напомня, че Бог награждава щедростта (ст.6-11) и че е добре да се величае Господ. Така и самото евангелие е поставено на една добра светлина.

Това са причините човек да бъде щедър, защото Христос се жертва за нас и всичко това Той стори доброволно, а това означава, че ние трябва да сме готови да споделяме доброволно част от благословенията си с останалите.

При това средствата споменати във 2 Коринтяни 8 глава, които се събират не отиват за издръжката на Павел, а за светиите в Юдея. Това кара Павел да се надява, че коринтяните ще дарят много, Павел бе подпомогнат не от Коринтяните, а от Македонците (11:9).

Павел имаше право на помощ

Във всеки случай Павел имаше право на материална помощ от църквата в Коринт, лично той нямаше такива претенции (1. Кор. 9:3-15). Това място от посланието на Павел ни говори повече относно задължението ни като християни финансово а подпомага-

ме евангелието: „И в същата къща седете, и яжте и пийте каквото ви сложат; защото работникът заслужава своята заплата. Недейства се премества от къща в къща.“ (Лука 10:7)

Този принцип се споменава и в 1. Тимотей 5:17-18: „Защото Писанието казва: „Да не обвързваш устата на воля, когато вършиш“; и „Работникът заслужава заплатата си.“

Там където става дума за „двойна почит“ се подразбира и финансова подкрепа. „Също и Господ е наредил така, че проповедниците на благовестието да живеят от благовестието.“ (1. Кор. 9:14)

Вярващите в Евангелието трябва да подпомагат проповядващите. Това е едно задължение подплатено с награда.

Относно обходата с парите Исус каза: „Исус, като го чу, рече му: Едно още ти не достига. Продай все што имаш и раздай го на сиромасите и ще имаш съкровище на небето; дойди и Мен следвай.“ (Лука 18:22)

„Продайте имота си и давайте милостиня; направете си кесии, които не овехтияват, неизчерпаemo съкровище на небесата, где крадец не се приближава, нито молец изяжда.“ (Лука 12:33)

Сам Той похвали една вдовица, която дари в храма: „А видя и една бедна вдовица, че пускаше там две лепти (2 лепти са равни на 2 1/2 стотинки)“ (Лука 21:2)

Новият Завет ни призовава към нещо много учудващо - всичко, което притежаваме. Това е така, защото Исус даде всичко за нас и заплати с живота Си.

Исус ни предупреждава за опасността от алчност и от събирането на богатство: „И им каза: „Внимавайте и се пазете от всякакво користолюбие; защото животът на човека не се състои в изобилието на имота му“.

И им каза притча, като рече: „Нивите на един богаташ родиха много плод. И той размишляваше в себе си, като казваше: ‘Какво да правя? Защото нямам къде да събера плодовете си.’ И рече:

‘Ето какво ще направя: ще съборя житниците си и ще построя по-големи, и там ще събера всичките си жита и благата си’. И ще река на душата си: ‘Душо, имаш много блага, натрупани за много години. Успокой се, яж, пий и се весели’. А Бог му каза: ‘Глупако! Тази нощ ще ти изискат душата; а това, което си приготви, чие ще бъде?’ Така става с този, който събира имот за себе си, а не богате в Бога“ (Лука 12:15-21).

Помагайки на другите ние печелим богатство за небето.

Самоизпитване

Християните са задължени да делят благословенията си с останалите, а също и да подпомагат за разпространението на Евангелието. Стариия Завет изискваше от нас десет процента. Новият Завет изиска онова, което можем да дадем.

Как да реагираме на по-големите благословения подарени ни от Заветът на свободата? Необходимо е всеки от нас да изпитва сърцето си пред Божието Агне, да осъзнае, че Христос даде всичко от Себе Си заради нас.

В Новият завет не се споменават проценти, които ние трябва да даваме. Не ни се казва, че трябва да даряваме по-малко. Напротив трябва да даваме онова, което можем.

Новият Завет изисква от нас да изпитваме себе си, съвестта си, да се упражняваме в любов към близния, да сме готови за доброволна жертва.

Заветът поставя на проба представите ни за ценности, за онова, което е действително в сърцата ни.

Необходимо е християнинът да изпита живота си, а види благословенията, да преосмисли опрощаването на греховете, Дарът Свети Дух и обещанието за вечен живот.

Когато установим колко много сме получили ще станем по-щедри и ще подпомагаме колективното дело на църквата. А Бог благославя радостния дарител! □

Омразата повдига раздори,
а любовта покрива всички погрешки.

Притчи 10:12

Ако пазите Моите заповеди,
ще пребъдвате в любовта Ми,
както и Аз опазих заповедите на Отца Си и
пребъдвах в Неговата любов.

Йоан 15:10

В любовта няма страх, но съвършената любов
изпъжда страхата; защото страхът има в себе си
наказание, и който се страхува,
не е усъвършенствуван в любовта.

1. Йоаново 4:18

Любовта никога не отпада;
другите дарби, обаче, пророчества ли са,
ще се прекратят; езици ли са, ще престанат;
знание ли е, ще се прекрати.

1. Коринтияни 13:8